

DE STER VAN NEDERLAND

15 MEI 1935

No. 10

40e JAARGANG

»De grootste rede, welke een onzer ooit zal prediken, zal de rede van ons leven zijn.«
Melvin J. Ballard.

De eerste doopbediening in deze bedeeeling door Joseph Smith en Oliver Cowdery – 15 Mei 1829

Goddelijk gezag in deze bedeeeling hersteld!

De »Doop van Johannes« wordt wederom op aarde bediend!
De »Poort« van het Koninkrijk Gods voor den sterveling geopend!

Is het te verwonderen, dat wij met dankbaar hart zingen:
»Eere den man, welke sprak met Jehova« voor den Laterdaagschen profeet, tot wien deze keurzegeningen werden geopenbaard?

DE VERANTWOORDING DER OUDERS

door Hermana F. Lyon

(Toespraak, gehouden op de Rotterdamsche conferentie dd. 14 April 1935)

Ik ben zeer blij, om van morgen tot U te mogen spreken over dit onderwerp, dat mij na aan het hart ligt. Ik hoop, dat de woorden, die ik spreken zal, mij door onzen Hemelschen Vader zullen worden ingegeven. Ik ben Hem zeer dankbaar voor het groote voorrecht, om kinderen te mogen hebben. Ik kan me wel herinneren, dat, toen mijn eerste kleintje in mijn armen gegeven werd, ik eerst naar dat lieve gezichtje keek en dan door mijn raam naar de eerste stralen van de dageraad op de bergen. Toen gevoelde ik, dat mijn hart al de vreugde, die ik genoot, niet kon bevatten. Ik gevoelde de waarheid van de woorden van den psalmist „Mijn beker is overvloeiende”. Velen Uwer hebben hetzelfde heerlijke gevoel genoten. Maar als onze kleintjes ouder worden, zijn wij geneigd, de vreugde, die wij ontvingen, toen ze zoo klein en hulpeloos waren, te vergeten. Wij vergeten, dat deze erg drukke en soms ondeugende kinderen toch dezelfde lieve kleine wezens zijn, die wij eerst in onze armen hielden. Moeders en vaders, laten we trachten de voorstelling, die wij ons vormden van de toekomst van ons kind en de blijdschap, die het bezit ervan ons gaf, te bewaren. Laten we hen niettegenstaande alle zich voordoende moeilijkheden toch, zooals wij dat in het begin deden, als een voorrecht blijven beschouwen. Misschien zijn ze lichamelijk niet meer van ons afhankelijk, doch wat hun karakters aangaat, zijn ze even afhankelijk van ons als tevoren. Laten we, wanneer ze aan hun grappige kindermaniertjes ontgroeid zijn, niet denken, dat het niet meer noodig is, geduldig en vriendelijk te zijn. Vele ouders beschouwen hun kinderen, nadat ze hun aardige kinderlijke eigenschappen hebben afgelegd, alleen nog maar als een last, die noodzakelijkerwijze gedragen moet worden.

Ouders, ik ben er van overtuigd, dat vele van onze moeilijkheden met onze kinderen zich voordoen, omdat wij hen als een plicht en niet als een voorrecht beschouwen. Van de ouders, die ik heb gekend, hebben die ouders het meeste succes gehad met hun opvoedingssysteem, die zich in hun kinderen verheugden en hen vertrouwden en die hen met een atmosfeer van liefde omringden en niet degenen, die hun kinderen opvoedden, omdat het nu eenmaal moest.

Daar het Evangelie in ons leven van zoo'n groote beteekenis is geworden, spreekt het vanzelf, dat wij verlangen, dat onze kinderen het eveneens zouden leeren kennen en het ook in hun dagelijksch leven in praktijk zullen brengen. Maar de ouders vragen: „Hoe kunnen we dat doen?” De beste binnen ons bereik liggende manier is de kracht van het voorbeeld. Trachten we onzen kinderen het Evangelie van Christus te leeren, terwijl wij zelf het evangelie der menschen leven? Kinderen zijn zeer fijngevoelig en ze zullen het

verschil tusschen ons doen en laten en onze leerlingen gauw be-
seffen. Teneinde een voorbeeld voor kinderen te zijn, moet men
eerst zelfbeheersching aankweken. Soms is dit zeer moeilijk te
leeren, maar laat men nooit van ons kunnen zeggen, dat wij
struikelblokken voor onze kinderen zijn geweest, omdat we on-
willig waren, onszelf te beheerschen.

Wij kunnen nooit voorbeelden voor het Evangelie van Christus
zijn, indien wij onze kinderen doen lijden onder onze drift. Dikwijls
willen de ouders zich verontschuldigen door te zeggen: „Ik ben
driftig en kan niet anders” of „Er is niets aan te doen. Mijn vader
was driftig en ik heb het van hem geërfd”. Kinderen hooren zulke
verontschuldiging en op hun beurt zeggen ze: „Ik ben driftig,
maar kan er niets aan doen”. Drift wordt niet geërfd en kan ook
beheerscht worden, indien men dit maar wil. Er zijn menschen, die
het als een bijzonder voorrecht der ouders beschouwen, om hun
kinderen driftig of toornig te behandelen, maar zoiets heeft
Christus nooit geleerd. Weliswaar moeten kinderen af en toe ge-
straft worden, maar dit behoort nooit in drift te worden gedaan.
Het doel van de straf is, om fouten of verkeerdheden te verbeteren
en den weg aan te toonen, waardoor deze dingen overwonnen
kunnen worden. Zulks kan nooit in drift of toorn worden bereikt.
De straf moet gekozen worden in verhouding met de bedreven
verkeerdheid en dient in kalmte te worden overwogen. Indien de
ouders hun kinderen in toorn bestraffen, zullen deze, wanneer ze
grooter worden, de achting en liefde voor hun ouders verliezen.

Laten we in woord en daad voorbeelden voor het Evangelie
zijn, door onze daden luider te doen spreken dan onze woorden.
Eens hoorde ik een jongeman vertellen, hoe hij genoodzaakt werd,
een keuze te doen tusschen twee paden. Een oogenblik wifelde
hij. Het verkeerde pad scheen zeer aantrekkelijk te zijn, maar
eindelijk koos hij het rechte. Toen ik hem naar de reden er van
vroeg, antwoordde hij: „Omdat ik mij het leven van mijn vader
herinnerde”. Laten wij zulk een schild aan onze kinderen geven,
dat zij in dergelijke moeilijke uren beschermd zijn. Het voorbeeld
is de beste manier en daarbij zijn er nog andere dingen, die gewicht
in de schaal leggen. Wij dienen geloof in onze kinderen te hebben
en hen steeds te blijven liefhebben.

Omdat het Evangelie voor ons zulk een vreugde is geworden,
begeeren wij als ouders, dat onze kinderen het ook zullen leeren
kennen, en ernaar streven, het na te leven. Maar dit is een moeilijke
taak, en het is voor mij bijzonder moeilijk om hieromtrent raad
te geven, daar ik tot nu toe als ouder niet veel ondervinding
betreffende deze dingen heb opgedaan. Het eenigè, wat ik doen
kan, is U te vertellen, wat wij trachten te doen, om in de harten onzer
kinderen een begeerte te planten, om het Evangelie lief te hebben.

Ten eerste, denk ik, dat wij onzen kinderen moeten leeren
bidden, door met hen samen neer te knielen en met hen te bidden.
Het is mooi om zich een moeder voor te stellen, die naast haar

kind geknield ligt, terwijl het bidt. Schooner is het om vader en moeder met hun kind te zien bidden. Laten we onzen kinderen leeren bidden met hun hart, en niet alleen met hun lippen. Een kind behoort niet iederen avond hetzelfde gebed op te zeggen, daar het dan voor hem een gewoonte wordt en het niet denkt bij hetgeen het zegt. Het is een goed idee, om dikwijls een paar minuten met een kind te praten, voordat het bidt en tot hem te zeggen: „Nu kleintje, voor welke zegeningen wil je je Hemelschen Vader vanavond danken?“, of „Wat zul je God vanavond vragen?“ Af en toe zeggen we tot onze kleine jongens: „Wij moeten vanavond onzen Hemelschen Vader vragen ons er aan te helpen herinneren, dat wij vriendelijker jegens elkander moeten zijn“, of „Laten we vanavond voor grootvader bidden, omdat hij zoo ernstig ziek is“. Natuurlijk zouden we op zoo'n manier niet tegen grootere kinderen spreken, maar de grondgedachte blijft dezelfde.

Ten tweede hebben wij een poging gedaan, om den Zondag een dag van blijdschap voor onze kinderen te maken. Op zekeren dag, toen we onzen driejarigen jongen hoorden zeggen: „Ik haat den Zondag“, stonden we perplex. Deze opmerking bracht ons tot het besef, dat wij iets moesten doen, om zijn houding tot den Zondag te veranderen. Wij verlangden, dat onze kinderen dezen dag des Heeren zouden liefhebben, zooals wij dat doen. Daarom besloten wij, dezen dag de prettigste dag der week te maken. Wij zorgen, dat wij goede en interessante verhaaltjes voor dien dag klaar hebben, — Bijbelverhaaltjes, Boek van Mormon-verhaaltjes en andere karakteropbouwende vertellingen. — Wanneer het weer gunstig is, gaan we een wandeling met onze kinderen maken. Dezen dag wijden wij aan den Heere en onze kinderen. Wij trachten alle werkzaamheden, zorgen en dagelijksche moeilijkheden dien dag van ons af te werpen en dichter bij onze kinderen te leven. Jezus zeide eenmaal, toen Hij van kleine kinderen sprak: „Want derzulken is het Koninkrijk der hemelen“. Wanneer wij dus in dezelfde kinderwereld met onze kinderen medeleven, komen wij dichter bij onzen Hemelschen Vader.

Ik denk, dat het ook is aan te bevelen, tijdens den Zondag in het bijzonder de kinderen uit onze Heilige Boeken voor te lezen. Het behoeft niet langer dan vijf minuten te duren. Wanneer we het te lang rekken, vermoeien we de kinderen. Maar de gedeelten, die voorgelezen zullen worden, behooren met zorg vooruit te worden gekozen terwille van de schoonheid der woorden en leerstellingen. Indien u dit probeert, zult u er van verbaasd staan, hoeveel de kinderen daarvan houden.

En laten we tenslotte onze kinderen medenemen naar de vergadering. Laten we hun leeren, dat de juiste plaats op Zondagmorgen op de Zondagsschool is en indien niet te klein, Zondagsavonds in de Kerk. De juiste tijd, om het bij de kinderen tot een gewoonte te maken, om Zondags in het Huis des Heeren te zijn, is, wanneer de kinderen klein zijn. Niettemin, indien wij als ouders met liefde,

geloof en takt tewerk gaan, is het niet onmogelijk, hen dit ook aan te leeren, wanneer ze grooter geworden zijn. Laten we ze echter nooit dwingen. Deze methode is niet in overeenstemming met God's wil.

Dit zijn maar enkele wenken over verschillende manieren, waardoor wij als vaders en moeders onzen kinderen kunnen leeren, het Evangelie van Christus lief te hebben. Ten eerste, leert ze bidden; ten tweede, maakt den Sabbat een schoone, blijde en heilige dag voor hen, en ten laatste, laten we ze medenemen naar het huis des Heeren. — Nog belangrijker dan een dezer is, om het Evangelie zelf stipt na te leven. Wij moeten dagelijksche voorbeelden wezen van eerlijke en oprechte Heiligen der Laatste Dagen. Het is soms mogelijk, door schijn onze broeders en zusters te bedriegen en zelfs enkelen onzer Kerkleiders, doch indien we onzen kinderen iets leeren, wat we zelf niet nakomen zullen ze dit spoedig bemerken. Van iemand, die oprecht en eerlijk is, gaat een zekere invloed uit, en kinderen gevoelen dit spoediger dan de meeste volwassenen en worden daardoor onwillekeurig beïnvloed.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in Mei

HOOFDSTUK XI

Van Judea naar Galilea

Des doopers getuigenis van Jezus

Gedurende den tijd van het verblijf van onzen Heere in de wildernis zette de Dooper zijn bediening voort, riep bekeering tot allen, die dit wilden aanhooren, en bediende den doop aan hen, die voldoende voorbereid waren en met de juiste bedoeling kwamen. De menschen maakten zich over 't algemeen zeer bezorgd over de identiteit van Johannes; en naarmate de ware belangrijkheid van de stem¹⁾ tot hen doordrong, ging deze bezorgdheid over in vrees. De steeds terugkeerende vraag was: Wie is deze nieuwe profeet? Toen zonden de Joden, onder welke uitdrukking wij de leiders van het volk kunnen verstaan, een delegatie van priesters en Levieten van de Farizeesche partij, om hem persoonlijk te ondervragen. Hij antwoordde zonder uitvlucht: „Ik ben de Christus niet”, en met dezelfde beslistheid ontkende hij, dat hij Elias was, of juist, Elia, de profeet, omtrent wien de rabbijnen, door een verkeerde uitlegging van Maleachi's voorspelling, zeiden, dat hij als de onmiddellijke voorlooper van den Messias tot de aarde zou wederkeeren.²⁾ Bovendien verklaarde hij, dat hij niet „die profeet” was, waarmede bedoeld werd de profeet, wiens komst Mozes voorspeld had,³⁾ en die niet algemeen in de Joodsche gedachte met

¹⁾ Luk. 3:4.

²⁾ 1 Joh. 1:21; vergelijk Mal. 4:5; Aant. 1.

³⁾ Deut. 18:15, 18.

den verwachten Messias werd gelijkgesteld. „Zij zeiden dan tot hem: Wie zijt gij? opdat wij antwoord geven mogen dengenen, die ons gezonden hebben; wat zegt gij van uzelfen?

Hij zeide: Ik ben de stem des roependen in de woestijn: Maakt den weg des Heeren recht! gelijk Jesaja, de profeet gesproken heeft.”¹⁾

De Farizeesche gezanten vroegen hem naar zijn autoriteit tot doopen; in antwoord daarop verzekerde hij, dat de geldigheid van zijn doop zou worden bekrachtigd door Een, Die zelfs onder hen was, ofschoon zij Hem niet kenden, en beweerde: „Deze is het, die na mijn komt, welke vóór mij geworden is, wien ik niet waardig ben, dat ik Zijnen schoenriem zou ontbinden.”²⁾

Johannes' getuigenis, dat Jezus de Verlosser der wereld was, werd even stoutmoedig gegeven als zijn boodschap van de dreigende komst des Heeren. „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt!, verkondigde hij, en opdat niemand zijn verklaring van den Christus niet zoude begrijpen, voegde hij er aan toe: „Deze is het, van welken ik gezegd heb: Na mij komt een man, die vóór mij geworden is, want Hij was eer dan ik. En ik kende Hem niet; maar opdat Hij aan Israëel zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, doopende met het water.”³⁾

Dat de bekrachtiging der bedienende tegenwoordigheid van den Heiligen Geest door de stoffelijke verschijning „gelijk eene duif” Johannes overtuigde, wordt aangetoond door zijn verdere getuigenis: „En Johannes getuigde, zeggende: Ik heb den Geest zien nederdalen uit den hemel gelijk eene duif, en bleef op Hem. En ik kende Hem niet; maar die mij gezonden heeft, om te doopen met water, die had mij gezegd: „Op welken gij den geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, deze is het, die met den Heiligen Geest doopt. En ik heb gezien en heb getuigd, dat deze de Zoon van God is.”⁴⁾ Op den dag, volgende op dien der laatst weergegeven aanhaling, herhaalde Johannes zijn getuigenis tot twee van zijn discipelen, of volgelingen, toen hij zeide, als Jezus voorbij ging: „Zie het Lam Gods”.⁵⁾

De eerste discipelen van Jezus⁶⁾

Twee van des doopers volgelingen, speciaal discipelen genaamd, waren bij hem, toen hij voor de tweede maal Jezus uitdrukkelijk aanduidde als het Lam Gods. Het waren Andreas en Johannes; de laatste werd na jaren bekend als de schrijver van het vierde Evangelie. De eerste wordt met name genoemd, terwijl de schrijver zijn eigen naam als die van den tweeden discipel verzwijgt. Andreas

¹⁾ Joh. 1:22-23; vergelijk Jes. 40:3.

²⁾ Joh. 1:25-27.

³⁾ Joh. 1:29-31.

⁴⁾ Joh. 1:32-34; ook verzen 35; 36. Aant. 2.

⁵⁾ Aanteekening 3.

⁶⁾ Joh. 1:35-51.

en Johannes waren zoo getroffen door des Doopers getuigenis, dat zij Jezus onmiddellijk volgden; en Hij, Zich omkeerende, vroeg hun: „Wat zoekt gij!“

Wellicht eenigszins verlegen door de vraag, of met een werkelijk verlangen om te weten, waar men Hem later kon vinden, antwoordden zij met een andere vraag: „Rabbi, waar woont gij?“ Hun gebruik van den titel Rabbi was een teeken van eer en respect, waartegen Jezus geen bezwaar maakte. Zijn beleefd antwoord op hun vraag verzekerde hen, dat hun tegenwoordigheid geen onwelkome indringing was. „Komt en ziet“, zeide Hij ¹⁾

De twee jonge mannen vergezelden Hem, en bleven bij Hem, om meer te leeren. Andreas, vol verwondering en vreugde over het zoo genadig toegestane onderhoud, en doordrongen van den geest der getuigenis, welke in zijn ziel ontvlamd was, haastte zich, zijn broeder Simon te zoeken, en zeide hem: „Wij hebben den Messias gevonden“. Hij bracht Simon mede, om zelf te zien en te hooren; en Jezus, Andreas' broeder aanziende, noemde hem bij zijn naam en gaf hem daarbij een onderscheidingsnaam, waarmede hij door de geheele latere geschiedenis heen genoemd zou worden: „Gij zijt Simon, de zoon van Jonas; gij zult genaamd worden Cefas“. De hem aldus nieuw gegeven naam is een Arameesche of Syro-Chaldeeusche en gelijk aan het Grieksche „Petros“, en aan het tegenwoordige Hollandsche „Petrus“, hetgeen „een steen“ beteekent. ²⁾

Aanteekeningen.

1. **Verkeerd begrip van Maleachi's voorspelling.** In het laatste hoofdstuk van de geschriften, ons bekend als het Oude Testament, beschrijft de profeet Maleachi een toestand, betrekking hebbende op de laatste dagen, en de tweede komst van Christus onmiddellijk voorafgaand: „Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal. Ulieden daarentegen, die Mijnen naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder Zijne vleugelen.“ De onheilspellende profetie besluit met de volgende gezegende en verstrekkende belofte: „Ziet, ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla (Mal. 4:1, 2, 5, 6).“

Door theologen en Bijbeluitleggers wordt het er voor gehouden, dat deze voorspelling verwijst naar de geboorte en bediening van Johannes den Dooper (vergelijk Matth. 11:14; 17:11; Mark. 9:11; Luk. 1:17), op wien de geest en de macht van Elias (Elia) rustten (Luk. 1:17).

Wij hebben evenwel geen aanteekening omtrent Elia's bediening aan den Dooper, en bovendien rechtvaardigt de bediening van den laatste, hoe glorieus deze ook was, geen gevolgtrekking, dat in hem de profetie haar volle verwezenlijking vond. Daarbij dient men te bedenken, dat

¹⁾ Aant. 4.

²⁾ De aldus gegeven naam werd later bevestigd met de daarbij gepaard gaande belofte; Matth. 16:18.

des Heeren bekendmaking door Maleachi, betreffende den dag, brandende als een oven, waarin de goddeloozen als stoppelen zullen vergaan, nog op vervulling wacht. Het is derhalve duidelijk, dat de gewoonlijk aanvaarde uitlegging foutief is, en dat wij voor de vervulling van Maleachi's voorspelling naar een lateren tijd dan dien van Johannes moeten uitzien. De laatste gebeurtenis heeft plaats gehad; ze behoort tot de tegenwoordige bedeeling en kenmerkt de inwijding van een werk, speciaal voor de Kerk in deze laatste dagen bewaard. Gedurende een glorieuze manifestatie aan Joseph Smith en Oliver Cowdery in den tempel te Kirtland, Ohio, op 3 April 1836, verscheen aan hen, Elia, de profeet van ouds, die in het vleesch van de aarde werd weggenomen. Hij verklaarde hun: „Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór den grooten en vreeselijken dag des Heeren komen zou, om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren en de kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden. Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeling in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten, dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij is, zelfs voor de deur”. (Leer en Verbonden 110:13-16) Zie eveneens *The House of the Lord*, blz. 82-83.

2. Het teeken van de duif. „Johannes de Dooper. . . . had het voorrecht, den Heiligen Geest te zien nederdalen in den vorm van een duif, of liever in het teeken van de duif, als getuige van deze bediening. Het teeken van de duif werd voor de grondlegging der wereld ingesteld, een getuige voor den Heiligen Geest, en de duivel kan niet in het teeken van een duif komen. De Heilige Geest is een personage, en is in den vorm van een personage. Hij bepaalt zich niet tot den vorm van de duif, doch in het teeken van de duif. De Heilige Geest kan niet in een duif veranderd worden; doch het teeken van de duif werd Johannes gegeven, teneinde de waarheid van de daad te kennen te geven, daar de duif een emblema of teeken is van waarheid en onschuld”. — Uit toespraak door Joseph Smith, *History of the Church*, vol. 5, blz. 260-261.

3. Het getuigenis van Johannes den Dooper. Men bedenke, dat des Doopers getuigenis van de goddelijkheid van Christus'zending staat opgeteekend als te zijn gegeven na den tijd van de veertig dagen vasten en verzoeken van onzen Heere, en derhalve ongeveer zes weken na den doop van Jezus Tot de afgevaardigden der priesters en Levieten van de Farizeesche partij, die hem op bevel van de leiders van het volk kwamen opzoeken, waarschijnlijk in opdracht van het Sanhedrin, zeide Johannes, na te hebben ontkend, dat hij de Christus of een der in de vraag genoemde profeten was: „Hij staat midden onder ulieden, dien gij niet kent. Deze is het, die na mij komt, welke vóór mij geworden is”. Den volgende dag en eveneens den daaropvolgenden getuigde hij in het openbaar, dat Jezus het Lam Gods was; en op den derden dag na het bezoek van de priesters en Levieten aan Johannes, ging Jezus op weg naar Galilea (Joh. 1: 19-43).

Johannes' gebruik van de aanduiding „Lam Gods” behelst zijn aanname van den Messias als een tot offerande aangewezenen en zijn gebruik van den term is de eerste benaming, in den Bijbel te vinden. Voor latere Bijbelsche toepassing, direct of verondersteld, zie Hand. 8:32; 1 Petr. 1: 19; Openb. 5:6, 8, 12, 13; 6: 1-16; 7:9, 10, 17; etc.

4. »Komt en ziet«. De geest der uitnoodiging van onzen Heere aan de jonge waarheidszoekers Andreas en Johannes, openbaart zich in een eenzeldde voorrecht voor allen. De mensch, die Christus wil kennen, moet tot Hem komen om te zien en te hooren, te voelen en te weten. De zendelingen mogen de goede boodschap rondbrengen, de boodschap van het Evangelie, doch het antwoord moet persoonlijk zijn. Twijfelt U er aan, wat die boodschap heden ten dage beteekent? Komt en ziet dan zelf. Wilt U weten, waar Christus te vinden is? Komt en ziet.

WIE PRESIDEERT ? door Joseph F. Merrill

Eenigen tijd geleden vroeg een gemeentepresident, wie over een Zondagsschoolbijeenkomst *presideert*, wanneer de gemeentepresident aanwezig is, alsmede de districts-president, de zendings-president en het lokale Zondagsschoolpresidentschap.

Zij, die gaarne de juiste houding van ambtenaren in verschillende roepingen jegens elkaar willen weten wanneer ze dezelfde vergadering bijwonen, hebben soortgelijke vraag meermalen gesteld. Hoewel ambtenaren, die in hun verschillende ambten ondervinding hebben opgedaan, reeds voordien deze vragen hebben laten beantwoorden, is het toch wel goed, op de bovenaangehaalde vraag nog even antwoord te geven.

Het ligt voor de hand, dat het juiste antwoord afhankelijk is van de juiste beteekenis van het woord „*presideeren*”. In de Kerk gebruikt, beteekent het woord „leiden, beheeren en regelen, als hoogste ambtenaar; toezicht uit oefenen”.

Wanneer de zendings-president op een districtsconferentie tegenwoordig is, erkent de districts-president hem als de „hoogste ambtenaar”, die het recht heeft, om de conferentie-aangelegenheden „te regelen”. Evenzoo, wanneer de zendings-president of de districts-president een avondmaalsvergadering bijwonen, weet de gemeentepresident, dat de boven hem staande ambtenaar het recht heeft, het verloop der vergadering „te regelen”. Is er een Zondagsschoolpresident, die in den gemeentepresident niet de hoogere ambtenaar ziet?

En zoo wordt dus door de geheele Kerk wel begrepen, dat de *hoogste ambtenaar in het priesterschap, die als ambtenaar tegenwoordig is, het recht heeft „het verloop van een vergadering, welke onder toezicht van het priesterschap wordt gehouden, te regelen.”* Er kan in geen enkele Zondagsschool het Avondmaal worden bediend, tenzij onder toezicht van het priesterschap.

Wat dienen nu de volledige notulen van zulk een vergadering uit te wijzen? Het is voldoende, de namen van de hoogere priesterschapsautoriteiten, die aanwezig zijn, te noteeren en dan den naam te vermelden van den ambtenaar, die de bijeenkomsten *leidt*. Een gemeentepresident, of een raadgever leidt gewoonlijk de avondmaalsvergaderingen, zelfs wanneer de zendings- of districts-president aanwezig is. Eveneens dient een Zondagsschoolambtenaar

de oefeningen der school te leiden, ook al is er een gemeentepresident aanwezig. Dat is juist.

Het is echter niet juist, om te noteeren, dat een districts-president over een conferentie *presideert*, wanneer deze conferentie door den zendings-president wordt bijgewoond. Onder deze omstandigheden is het hoogste, wat de districts-president kan doen, de vergaderingen *leiden*. We zeggen dit natuurlijk met de gedachte, dat het woord *presideeren* de beteekenis van de bovenomschreven uitlegging wordt toegekend. Indien het woord wordt gebruikt in den zin van *leiden* dan is het beter, het laatste woord te gebruiken. Er kan zich dan ook geen misverstand voordoen.

Het is natuurlijk van belang, dat de leden der Kerk zoowel de autoriteit van het priesterschap als die van alle ambtenaren in de Kerk erkennen, opdat er eenheid mag bestaan in het beleid van de vereenigingen en organisaties der Kerk.

Laten we er aan denken, dat alle organisaties in een gemeente staan onder de autoriteit van het gemeentepresidentschap. Doch laat het gemeentepresidentschap zijn autoriteit taktvol uitoefenen, met vriendelijkheid, liefde en de gevoelens der leden en verschillende ambtenaren, welke onder zijn toezicht werken, in aanmerking nemen. Het dient voorzichtig te zijn en alle ambtenaren in respectieve functies te respecteeren.

Wanneer dit wordt gedaan, zullen de ambtenaren der hulporganisaties hun eigen vergaderingen *leiden* (tenzij zich uitzonderingsomstandigheden voordoen), zelfs in tegenwoordigheid van een presideerende priesterschapsambtenaar. Zoo zal ook een districts-president een districtsconferentie leiden, hoewel de zendings-president tegenwoordig is.

Laat een ieder getrouw alle organisaties en hun respectieve ambtenaren ondersteunen. Nimmer dient er jaloezie of achterklap onder hen te bestaan. Eert en respecteert een ieder in zijn ambt en roeping.

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Juni 1935.

Eerste avond: Gebed, enz. Hoofdstuk VII „Het Lagere Priesterschap”, *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 39-43.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. De Tiendewet aan de Kerk in deze bedeeeling. (Zie les no. 14 van Leer en Verbonden, in M.-Mannen- of O.O.V.-cursus, blz. 52-54).

2. „De beteekenis van wonderen.” *Wat Jezus Leerde*, blz. 135-138.

Derde avond: Gebed, enz. Hoofdstuk VIII „Het Hoogere Priesterschap”. *De Herstelling van het Evangelie*, blz. 44-48.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoek-onderwerp voor Juli 1935.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCHER CONFERENTIE gehouden 13 en 14 April 1935

Zaterdagavond. Onder leiding van districts-president C. J. Schaap werd de vergadering aangevangen met het zingen van lied no. 38: „Vat moed, alles wel!”, waarna Br. G. Zippro, raadg. in het gemeentepresidentschap te Overmaas, bad. Lied no. 63: „Hoort naar des profeten stem” werd vervolgens gezongen. Na een inleiding van Oud. C. J. Schaap, waarbij hij bekend maakte, dat het voor dien avond te bespreken onderwerp luidde: „In dagen van onrust”, spraken achtereenvolgens Oud. J. M. Landward, zedingssecretaris, Br. R. Schippers, raadg. in het Genealogisch Bestuur en Oud. L. R. Ossmen, Sen. ouderling te Dordrecht. Als tusschenlied werd lied no. 91: „Mijn Hoogste Goed” gezongen. Vervolgens spraken Br. J. de Bruin van Overmaas, Z.S.-president te Schiedam, Oud. S. K. Hixson, assistent op het O.O.V.- en Z.S.-kantoor, en Br. W. v. Gelderen, Z.S.-president te Rotterdam. — Alle sprekers schetsten de toestanden, zooals die zouden zijn, wanneer de profeten van ouds, alsmede Jezus zelf nu eens onder ons zouden vertoeven. De waarschuwingen, tot het volk in hun dagen gericht, zouden ook tot ons worden gesproken. Lied no. 119: „Mijn Verlosser leeft” werd als slotlied gezongen, waarna Oud. M. H. Walton, districts-president te Utrecht, dankte.

Zondagmorgen 10 uur. Lied no. 65: „Eert den profet” werd door alle aanwezigen gezongen. Br. D. de Waal, raadg. in het gemeentepresidentschap te Dordrecht, ging voor in gebed, waarna een dubbel kwartet van den Haag een avondmaalslied zong. Door Br. Jac. Schipaanboord Jr. van Leiden werd een inleiding tot het Avondmaal gehouden, waarna het Sacrament werd rondgediend. De autoriteiten van Kerk en Zending werden voorgesteld en eenparig ondersteund, waarna het Haagsche koor lied no. 184: „Boodschappers van Glorie” zong. Uit een door Oud. C. J. Schaap gegeven overzicht van den in het R'damschen district verrichten arbeid bleek o.m. het volgende: Het district telt 8 gemeenten, en wel 6 zelfstandige en 2 afhankelijke (d.i. onder toezicht van een zelfstandige). Alle hulporganisaties maken in deze gemeenten grooten vooruitgang. In de laatste 6 maanden zijn 11 personen gedoopt (hetgeen met het dien middag te doopen aantal een totaal van 22 vormt). Het district telt thans \pm 1300 leden, waarvan 508 mannelijke leden en kinderen, en waarvan 165 priesterschapsdragers zijn. Er zijn 6 lokale zendelingen werkzaam, n.l. 4 mannelijke en 2 vrouwelijke. — De Haagsche gemeente mag zich verheugen in het bezit van een nieuwe zaal, hetgeen voor deze gemeente niet anders dan verbetering beteekent.

Over het onderwerp „De verantwoordelijkheid der ouders tegenover hun kinderen in het Koninkrijk Gods” werd allereerst gesproken door Oud. H. R. Stephenson, zedingssecretaris en Br. A. Hekking, raadg. in het R'damsche gemeentepresidentschap.

Oud. C. J. Schaap gaf een zangsolo, waarna Zr. Hermana F. Lyon, cons. raadvrouw der vrouwenorganisaties in de Ned. Zending en Oud. K. E. Knapp, Overziener der O.O.V. en Z.S. in de Zending, het woord voerden. Duidelijk werd dezen morgen uiteengezet, wat de verantwoording der ouders ten opzichte hunner kinderen is en hoe zelfs eenvoudige alledaagsche gebeuren tot de goede karaktervorming en juiste grondslag tot een liefde voor het Evangelie kunnen bijdragen. De ons toevertrouwde panden zijn in de oogen des Heeren zeer waardevol en vragen onze volle aandacht. — Het Haagsche koor zong tot slot: „Zendt uit uw licht”, waarna Br. M. Overduyn, raadg. in het gemeentepresidentschap te Leiden, dankzegging uitsprak.

Zondagmiddag 12.15 uur. Onder groote belangstelling werd een inspireerende doopdienst gehouden.

Zondagmiddag 3 uur. Het openingslied voor deze vergadering was lied no. 67: „Wij danken U, Heere”; door Oud. H. B. Watkins, werkzaam te Dordrecht, werd gebeden, waarna het R'damsche koor zong „Tarry with me”. Na een inleiding door Oud. C. J. Schaap, spraken allereerst Zr. J. C. Schaap, zendinge in de Delftsche gemeente en Br. B. Heining van den Haag. Zr. I. Weekhout en Br. M. v. Gelderen brachten een zangnummer ten gehore, waarna Br. A. D. Jongkees van den Helder en Br. J. Riebeek, president in het Genealogisch Bestuur, het woord voerden. Allen legden een sterke getuigenis omtrent de echtheid van het Mormonisme af. Nadat door Zr. I. Weekhout en Br. M. v. Gelderen nog een lied was gezongen, werd allen aanwezigen de gelegenheid geboden, zich te uiten omtrent de vreugde, welke hun deel is door het naleven van de geboden des Heeren. Van deze gelegenheid werd gebruik gemaakt door 1 lid van Delft, 2 van Schiedam, 3 van Dordrecht, 4 van den Haag, 2 van Leiden, 3 van Utrecht, 6 van Overmaas, 3 van Rotterdam en 2 verspreide leden, in totaal door 26 personen. Het R'damsche koor zong tot slot: „Dream of Paradise”, waarna Br. J. Barendregt, gemeentepresident te Overmaas, dankzegging opzond.

Zondagavond 7 uur. Door alle aanwezigen werd lied no. 48 „De Geest Gods” gezongen, waarna door Br. A. Hartman, gemeentepresident te Den Haag, werd gebeden. De gezamenlijke koren van den Haag en Rotterdam zongen „Heil, heil den Ziener”, waarna Br. J. Borger, gemeentepresident te Rotterdam besprak „Wat is het Mormonisme”. Spr. schetste, hoe na den dood van Jezus zijn leerstellingen werden verdraaid en naar eigen gemak en ideeën werden veranderd. Men stelde o.m. den kinderdoop in en verwierp hiermede de woorden van Jezus „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want dezulken is het Koninkrijk der hemelen”. Al hetgeen de menschen hebben vernietigd, werd door Joseph Smith hersteld en hij heeft zelfs zijn leven daarvoor gegeven. Zr. J. A. Riet, Opzienster in het Jeugdwerk der Zending,

besprak hierna „Hoe is het Mormonisme ontstaan”. De vele opwekkingsbijeenkomsten, welke ten tijde van Joseph Smith's jeugd werden gehouden en de zoo uiteenlopende leerstellingen brachten dezen ernstigen zoeker naar waarheid aan het twijfelen. Eveneens het feit, dat de liefde der predikanten jegens de door hen pas gemaakte bekeerlingen reeds direct na hun toetreding tot de een of andere secte ging verkouden. Het resultaat van zijn nederig gebed heeft zeer vèrstreckende gevolgen gehad en heeft de sleutelen, welke het Koninkrijk Gods ontsluiten, tot de aarde doen wederbrengen. — Zr. L. v. Gelderen-de Gast en Zr. W. Verstrate gaven daarna een orgel- en pianoduet, waarna Br. M. v. Gelderen uiteenzette, waarom wij gelooven, dat het Mormonisme met den Bijbel strookt. Mormonisme beteekent voorbeeld en daad. Het is het leven van Christus. Hij is ons in alle dingen een voorbeeld geweest; werd niet als kind gedoopt, doch toen hij de jaren des onderscheids had bereikt. Hoe zouden wij dan anders kunnen prediken? Het Mormonisme predikt naastenliefde en Jezus zeide: „Hebt U naasten lief”. Alle eigenschappen van Christus zijn in de Mormoonsche leerstellingen terug te vinden. Weest daarom daders des woords.

Nadat de gezamenlijke koren „O, Lord, most merciful” hadden gezongen, voerde President T. E. Lyon als laatste spreker het woord. „Waarom”, vraagt spreker, „hebben wij het Evangelie aangenomen?” In het kort hebben wij het aangenomen, omdat het het Evangelie van Jezus Christus is. Het geeft ons een verklaring van de belangrijkste levensvragen, die er te vinden zijn. Er zijn drie vragen, waarop het grootste gedeelte van het menschdom het antwoord moet schuldig blijven. 1e Waar zijn wij vandaan gekomen? 2e Waarom zijn we hier op aarde gekomen? 3e Waar gaan we heen, wanneer dit aardsch bestaan is afgelopen? Het geeft ons een verklaring, waarom we niet moeten zondigen, en wat onze plicht hier op aarde is. Inplaats van dit als geheel nieuw te beschouwen, denken sommige menschen het als een dak, dat op hun godsdienstige woning kon worden gelegd, zonder dat de oude dingen daaronder verwijderd behoeven te worden; doch dat gaat niet; *alles* zal vernieuwd moeten worden en wij dienen geheel en al met het oude te breken. De zendbrief van Paulus aan de Galaten verklaart duidelijk, dat het evangelie van Christus een volmaakte kracht Gods tot zaligheid is.

De koren zongen als slotlied: „Praise ye the Mighty God”, waarna Br. J. Schipaanboord, gemeentepresident te Leiden, vooring in dankzegging.

Maandagavond d.a.v. gaven de Arenleessters Jr. der Rotterdamsche gemeente een welgeslaagden programma-avond.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR JUNI 1935

AVONDMAALSVERS

't Is goed, dat in des Heeren naam
 God's volk des Zondags komt te zaam,
 En Hem gedenkt bij kelk en brood:
 De zinnebeelden van Zijn dood.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

2 Juni: Vertel een gebeurtenis uit den grooten tocht van Zion's Kamp.
 Hoe kan een jongen of meisje de tiendewet naleven?
 Kerkgeschiedenis.

9 Juni: O.O.V.-conferentie te Rotterdam.

16 Juni: Profetie.

Vertel eenige gebeurtenissen uit den Bijbel, waaruit blijkt,
 dat God's kinderen in vroegere dagen ook tienden betaalden.
 Evangelie Boodschap.

23 Juni: De dood van Jakobus en de bevrijding van Petrus.
 Waarom bestaat er een Wet van Tienden?

Nieuwe Testament.

30 Juni: De verzoeking van Jezus.

Verklaar, hoe persoonlijke zegeningen en karakterontwikkeling het gevolg zijn van gehoorzaamheid aan de Tiendewet.
 Evangelieleer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het elfde Artikel des Geloofs)

„Wij eischen het recht om den Almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden hoe, waar of wat zij ook willen.”

Onze zangstudie zal deze maand gewijd zijn aan het lied „Oh, ik had zulk een mooien droom, moeder”. Dit lied is zeer geschikt voor dezen tijd van het jaar en dient inspiratie en vreugde te geven, wanneer het wordt gezongen. Dit kan echter alleen het geval zijn, wanneer de zangers de woorden duidelijk, en opgewekt zingen, en op de juiste toon, maat, klankrijk en krachtig. Ieder woord in elken zin heeft zijn eigen bijzondere waarde. Laat ons trachten, deze waarde tot uitdrukking te brengen, door op de juiste manier te zingen.

Deze liederen zullen U binnenkort worden toegezonden.

Kenneth E Knapp,

Overziener.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Op 2 Mei j.l. kwamen de navolgende zendelingen te Rotterdam aan, teneinde in Nederland zendingsarbeid te verrichten: Ouderlingen Cornelus de Jong, Jacobus J. van Langeveld van Salt Lake; Aaron Blain

Vance van Fairview, Utah; Hendrik Winkel en zijn vrouw, Zuster Everdina C. Winkel van Richfield, Utah.

Ouderling Vance zal zijn werkzaamheden in Apeldoorn aanvangen.

Oud. J. J. van Langeveld zal over het Rotterdamsche district presideeren en tevens over de Deitsche gemeente.

Ontslagen

Ouderling Cornelis J. Schaap, laatstelijk te Delft werkzaam als president van de Delftsche gemeente en tezeldertijd president van het Rotterdamsche district en Zuster Johanna C. Schaap, den laatsten tijd te Delft werkzaam als zendelinge, werden op 8 Mei van hun zendingsarbeid ontslagen en zullen, na het bezoeken van vrienden en familieleden, op 22 Mei vanuit Rotterdam naar Parijs vertrekken. Per s. s. „Washington” zullen ze dan op 23 Mei vanuit Le Havre, Frankrijk naar hun tehuis in Zion koers zetten.

Ouderling Harold R. Williams, president van het Groningsche district en Marvin H. Walton, president van het Utrechtsche district, werden eveneens op 8 Mei l.l. ontslagen en zullen op 20 Juni a. s. per s. s. „Washington” naar huis vertrekken.

Benoemingen en verplaatsingen

Ouderling L. R. Ossmen is van Dordrecht naar Alkmaar geroepen, om aldaar zijn werk als gemeentepresident voort te zetten. Oud. P. L. D. Ward, voordien werkzaam te Leiden, zal Oud. Ossmen als Senior-Ouderling te Dordrecht opvolgen. Oud. C. E. Esperson is van Arnhem overgeplaatst naar Groningen, alwaar hij als districts-president werkzaam zal zijn. Oud. A. Woodruff Miller is vanuit Almelo naar Utrecht geroepen als districts-president. Oud. H. G. Bingham is aangesteld als gemeentepresident te Almelo. Oud. A. E. Bingham is van Apeldoorn naar Delft vertrokken.

Gedoopt

In een doopdienst, welke op Zondag 14 April j.l. te Rotterdam is gehouden, hebben de navolgende personen in de wateren des doops een verbond met God gesloten:

Johannes Zippo en Franciscus van Hulst van de Overmaassche gemeente. Albertus Belt van Leiden. Paulina Brouwers-geb van Noordwijk, Johanna Antonia Brouwers, Hendrika Paulina Brouwers, Paul Godlieb Brouwers, Minna Aljerdina Hazelhof en Jacob Oostveen van de Rotterdamsche gemeente. Johanna Wilhelmina Dijksman en Grietje Verbiest van de Goudsche vertakking.

Ouderlingen Dale R. Curtis en John M. Landward hebben de doopverordening bediend.

Overleden

DE JONG. — Zuster Martje Taikje de Jong-geb. de Leeuw, overleed op 17 April 1935 te Groningen. Zij werd op 31 Juli 1857 te Galbert, Friesland, geboren en op 28 September 1912 door Oud. E. L. Wright gedoopt. De teraardebestelling vond op 20 April 1935 te Groningen plaats.

Geboren

Op 4 Mei 1935 mochten Broeder en Zuster P. van der Toolen te Delft zich verheugen in de geboorte van een dochter.

Gehuwd

Het is een verheugend feit om te mogen constateeren, dat enkele jongelui in deze Zending den goeden raad der Kerkleiders, om op jeugdigen leeftijd een huwelijk binnen de Kerk te sluiten, willen opvolgen. Wij mochten althans op het Zendingskantoor de volgende huwelijken boeken: Op 21 en 25 Maart resp. Willem A. van Komen Jr. met Dierkiena Omlo

en Gerhardus J. du Bois met Bonje H. van Komen van de Groningsche gemeente; op 17 April Arie Liefing en Minna A. Hazelhof van de Rotterdamsche gemeente; te Haarlem Hugo Witt en Berendje Wagelaar op 24 April en op 8 Mei Roelof E. Hekking en Kristiena van Komen van de Rotterdamsche vertakking.

Wij wenschen al deze paren van harte veel voorspoed en vreugde in hun huwelijksleven.

Adresverandering

Br. G. T. Riebeek, overziener in het Zendings-Hoofdbestuur der Genealogische Vereeniging, is van de Bilt naar Dordrecht verhuisd. Zijn adres is thans: **Bosboom Toussaintstraat 23, Dordrecht.**

JUNI BETEEKENT GENIETEN!!

Rotterdam ruimt alles in voor de gebeurtenis, waarop een ieder rechtgeaard O.O.V.-lid reeds het geheele jaar vlast!!

Wanneer men U dan verwacht...?

6, 7, 8, 9 en 10 JUNI 1935

't Junifeest van 't loopend jaar
Of het goed wordt...? Reken maar!
't Wordt, zoo 't schijnt een beter feest,
Dan er ooit nog is geweest.

KOMT EN BRENGT DEN PINKSTERGEEST!

INHOUD

De eerste doopbediening	153	Verslag der Rotterdamsche	
De verantwoording der ouders	154	conferentie	163
Jezus de Christus	157	Zondagsschoolwerk voor Juni	166
Wie presideert?	161	Zendingsnieuws.	166
Priesterschapslessen	162		